

KEPLER

PLAYGROUND

TAMMI

Lars Kepler

Hypnotisoija (2010)
Paganini ja paholainen (2011)
Tulitodistaja (2012)
Nukkumatti (2013)
Vainooja (2015)
Playground (2016)

LARS
KEPLER

PLAYGROUND

Suomentanut Kari Koski

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI • HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos **Playground ilmestyi 2015.**

Copyright © Lars Kepler, 2015

First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden.

Published in the Finnish language by arrangement with Storytellers Literary Agency, Stockholm, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2016

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-8577-0

Kukaan ei tiedä minne joudumme kuoltuamme. Ovatko vanhoissa tarinoissa kuvaillut paikat vain välähdyksiä sisällämme, synapsien kipinöivissä järjestelmissä? Sydämenpysähdyksestä selvinneiden ihmisten kertomuksissa esiintyy usein hyvin samanlaisia kuvia, mutta tutkijoiden mukaan nämä kuvat johtuvat vain siitä, että aivot reagoivat paniikinomaisesti sydämenpysähdyksestä aiheutuvaan hapenpuutteeseen.

Nämä neuropsykologiset selitykset ovat toki peräisin vasta muutaman vuosikymmenen takaa, mutta tarinat tuonpuoleisesta ovat pysyneet lähes muuttumattomina vuosituhansien ajan. Varhaisimmista kirjallisista kulttuureista aina nykypäivään asti ihmisten kertomukset siitä, mikä meitä kuoltuamme odottaa, muistutavat hämmästyttävästi toisiaan.

Muinaisten egyptiläisten uskonnossa kuvataan Osiriksen tuomioistuinta, jossa ihmisen sielu punnitaan totuuden höyhentä vastaan, ja Kiinan klassisessa tarustossa kuoleman valtakuntaa kutsutaan keltaisiksi lähteiksi. Kuolleet oleskelevat siellä nälkäisinä henkinä, kunnes tuonelan hallitsija päättää heidän kohtalostaan. Kreikan, Rooman ja monien afrikkalaisten kansojen tarustossa kuoleman valtakunta alkaa joelta, joka on aluksi ylitettävä veneellä. Islaminuskossa kaikki kuolleet odottavat tuonpuoleisessa tuomiotaan, kristinuskossa on ikuisuuden esiaste, johon Jeesus laskeutuu ja josta Lasarus palaa, ja juutalaisuudessa kuolleet pää-

tyvät Sheoliin varjoina, jotka ovat kadottaneet yhteyden Jumalaan. Hindulaisuudessa ja pohjoismaisessa muinaisuskossa puolestaan tuonelassakin voi kuolla.

Kun ihmiset nykyään kertovat siitä mitä ovat kokeneet sydänpysähdyksen aikana, he puhuvat tunneleista, ympärillä hohtavasta valosta, kuolleiden perheenjäsenten kohtaamisesta, tummasta vedestä ja kaupungeista, joita he eivät ole koskaan aiemmin nähneet.

Taruille ja silminnäkiäjöiden kertomuksille on totta kai olemassa sekä psykologisia että neurologisia selityksiä. Tietoisuus vastaanottaa koko ihmiselämän ajan noin kymmenen uutta aistihavaintoa joka sekunti, mutta samaan aikaan aistinelimet rekisteröivät tiedostamattamme yli kymmenen miljoonaa havaintoa sekunnissa. Aivoilla on kyky lajitella ja järjestää informaatio yhtenäiseksi kimpuiksi, joita yleensä kutsumme muistoiksi. Siitä huolimatta ne pystyvät palauttamaan mieleen vain pienenpienen osan kaikesta siitä mitä pitkäaikaismuistiin tallentuu. Suurin osa siitä jää lepäämään koskemattomana tähän valtaisaan säilöön aina kuolinhetkeemme asti.

Ennen vaarallista tehtävää luutnantti Jasmin Pascal-Andersonilla oli tapana katsella hetken aikaa valokuvaa, jota hän kuljetti lompakossaan, niin että keskelle kiiltävää paperia oli kulunut syvä taitos. Kuvassa näkyi hänen joukkueensa kommandoryhmä. Viisi taistelijaparia ja Jasmin keskellä ainoana naisena. Miehet suojaliiveissään ja kypärissään poseerasivat leikillään kuin häntä palvoen. Markilla oli vaaleanpunaiset aurinkolasit päässä ja savuke suupielessä, Larsin silmien alle ja nenän poikki oli maalattu valkoiset viivat ja Nico piti silmiä kiinni.

Kuvassa Jasminin punainen tukka oli tiukalla letillä, hän hymyili kuin päiväsankari ja piteli M240 Bravaan jalusta avattuna sylissään. Konekivääri oli melkein yhtä pitkä kuin hän, ja pisamaisten käsivarsien lihakset olivat jännittyneet. Raskas täysvaippaluotivyo laskostui maata vasten hänen sotilaskenkiensä juureen.

Jasmin ei koskaan varsinaisesti pelännyt mutta tiesi kyllä, milloin jokin tehtävä oli poikkeuksellisen vaarallinen. Hän vilkaisi kuvaa hetken aikaa muistutukseksi siitä, että miehet luottivat häneen, että heidän turvallisuutensa oli hänen vastuullaan.

Hän oli hyvä johtaja.

Mark väitti usein leikillään, että hänestä oli ollut pakko tehdä esimies, koska hänen täytyi aina saada viimeinen sana.

”Eihän täydy”, hän vastasi joka kerta.

Jasmin pani valokuvan lompakkoonsa ja seisoi hetken hiljaa.

Hän ei juuri koskaan kokenut pahoja aavistuksia, mutta nyt hänestä tuntui kuin hänen sielunsa olisi joutunut varjoon, vaikka kaikki oli aivan kuten tavallisesti.

Hän epäröi ja pani sitten korviinsa äidiltään saamansa helmi-korvakorut.

Jollakin tavoin se rauhoitti häntä.

Jasminin kommandoryhmä kuului Naton Operation Joint Forgeen, mutta sille oli määrätty erikoistehtävä Leposavićissa.

Serbijoukot olivat jo aikoja sitten vetäytyneet Kosovosta. Sotilaskolonnia kiemurteli pitkän käärmeen tavoin ulos kylistä ja kaupungeista. Kaiken olisi pitänyt olla ohi, mutta Pohjois-Kosovoon oli jäänyt saarekkeita, jotka toimivat omin päin.

Jasminin ryhmä oli yksi niistä viidestä, joiden oli määrä ottaa selvää siviiliväestöä kohtaan raportoiduista hyökkäyksistä Socanicassa.

Heillä ei ollut miehistönkuljetusajoneuvoja, ja sateiden yltäessä jeepillä liikkuminen kävi aina vain hankalammaksi. Tiet olivat kuluneet piloille, tienpenkat huuhtoutuivat pois ja Ibar-joki oli muuttunut sameaksi mudasta.

Jasmin näki kuljettajan paikalta, että Larsin posket olivat kalpeanharmaat, hän oli riisunut kypäränsä ja piti sitä sylissään.

”Olisi varmaan parempi oksentaa pussiin”, hän kiusoitteli.

”Minulla on ihan kuninkaallinen olo”, Lars vastasi ja näytti peukkuja.

”Säästettiin sinulle vähän Misty Greeniä”, Nico virnuili.

”Ja rotanpaskanuudeleita”, Mark nauroi.

Miehet olivat juhlineet edellisen illan Jasminin luvalla. Kommandoryhmä oli käyttänyt tekosyynä kiinalaisten uuttavuotta. He kyhäsivät popcornpusseista punaisia paperilyhtyjä, ampuiivat taivaalle valokranaatteja ja katselivat, kuinka ne leijuivat maata kohden laskuvarjojensa varassa kuin tähdenlennot hidastetussa filmissä. He söivät kevätkääryleitä ja pikanuudeleita ja

tekivät ruotsalaisesta vodkasta ja Hangzhoun provinssista tuoduista vihreistä teenlehdistä drinkkejä joita he sanoivat Misty Greeniksi.

Tuttuun tapaansa Lars joi liikaa, ja kun hän oksensi, vieressä seissyt Mark väitti sekoittaneensa nuudeleihin rotanpaskaa toivottaakseen rotan vuoden tervetulleeksi.

Kun Lars kyyhötti ämpärin yllä ja huusi haluavansa kuolla, muu kommandoryhmä huikkasi että olisi kunnia kuolla Jasminin komennossa.

Jasmin palasi telttaansa, tarkasteli uusimpia satelliittikuvia ja yritti painaa maaston mieleensä samalla kun juhlat jatkuivat. Hänestä oli ihana kuulla heidän nauravan, tanssivan ja laulavan.

Vuosien varrella Jasmin oli nainut kolmen nykyiseen kommandoryhmäänsä kuuluvan miehen kanssa, mutta se oli ennen kuin hänestä tuli heidän esimiehensä. Rehellisesti sanoen hän olisi voinut kuvitella naivansa heidän kanssaan uudelleenkin.

Niin ei tietenkään tapahtuisi – vaikka kuoleman läheisyys saikin yksinäisyyden tuntumaan merkillisen käsinkosketeltavalta.

Hän oli kohdannut Markin kiiltävän katseen ja nyökännyt hänelle aiemmin illalla. Mark oli söpö, hänellä oli flirttaileva katse ja vahvat käsivarret, ja Jasmin oli miettinyt, pitäisikö hänen poiketa tänä iltana periaatteistaan vai vain runkata.

Aamu toi mukanaan lyijynharmaan, sateenraskaan taivaan. Jeeppi kallistui sivulle, ruskea vesi nousi pyörien yli, Jasmin vaihtoi pienemmälle, käänsi rattia vasemmalle ja ajoi hitaasti ylös jyrkkää rinnettä.

Puolisen kilometriä Socanicasta etelään tie oli liennut olemattomiin, ja Jasmin päätti että ryhmä jatkaisi jalan.

Johtaessaan ryhmää mäkeä alas hän erotti aserasvan hajun selvempänä kuin koskaan. Äkkiä raskas ase tuntui vaivalloiselta kantaa. Joka askeleella konekivääri kiskoi kantoremmistä kuin olisi yrittänyt välttää kohtaloltaan.

Hänen pahat aavistuksensa vain vahvistuivat.

Mark poltti tupakkaa sateessa ja lauloi China Girliä stemmoina Simonin kanssa. Synkeän tuskainen olo sai kaiken tuntumaan raskaalta: kostean taivaan, autiot kukkulat ja joen varpusenharmaan veden.

Radio rätisi ja yhteys oli huono, mutta hän kuuli tarpeeksi ymmärtääkseen, että molemmat brittien kommandoryhmät olivat juuttuneet kiinni heti Mitrovican jälkeen.

Jasmin päätti, että he suorittaisivat paikalla tiedusteluja ennen englantilaisten tuloa, ja johdatti viisi taistelijapariaan kohti haalistunutta kylää.

Hänen korvakorunsa nakuttivat joka askeleella vasten kypärän solkia.

Jo ensimmäiselle talolle päästyään he näkivät pienen tytön maakaamassa kasvot alaspäin kostealla nurmikolla kolmipyöräisensä vieressä. Raskaana oleva nainen istui nojallaan seinää vasten. Hän oli vuotanut kuiviin rintaan tulleesta luodinreistä. Muutama valkoinen kana nokki hiekkaa hänen edessään ja sade nostatti kuplia vesilätäköiden pintaan.

Jasmin rauhoitteli Nicoa, antoi hänen rukoilla Jumalaa ja suudella krusifiksiaan ennen kuin johdatti heidät kaikki edemmäksi kaupunkiin.

Kaukainen pamaus, lyhyt kuin piiskansiiman läjähdys, kaikui laakson talojen keskellä.

Jasmin pysäytti ryhmän kahden talon välissä kulkevien pitkien portaiden eteen, siirtyi varovasti sivummaksi ja vilkaisi kaupungin torille, jolla näkyi vihannesten myyntitiskejä ja vanha asuntovaunu. Kolmisenkymmentä serbialaissaarekkeen miestä oli koonnut poikia riviin.

Yksi sotilaista piteli sateenvarjoa kukallisessa nojatuolissa istuvan komentajan yllä, jolla oli tuuhea musta parta. Sade ei ehtinyt huuhdella verta maasta hänen jalkojensa juuresta. Yksi pojista pakotettiin polvilleen, komentaja sanoi jotain ja teloitti sitten pojan apumalla pistoolilla kasvoihin.

He aikoivat tappaa kylän jokaisen pojan.

Kun ruumista raahattiin pois, Jasmin sai taas radioyhteyden kumpaankin brittien kommandoryhmään. He olivat nyt tulossa. Alle viidentoista minuutin kuluessa he pääsisivät hänen tuekseen.

Jasmin näki, että seuraavan pojan posket olivat aivan punaiset, kun hänet pakotettiin polvilleen komentajan eteen.

Jasminin päätös saattoi tuntua harkitsemattomalta, mutta yksikään hänen miehistään ei epäröinyt noudattaa hänen käskyään. Jasmin tiesi, että vain kolmessa minuutissa hän pystyisi sijoittamaan viisi taistelupariaan sellaisiin aseisiin, joista he voisivat tuhota kahdeksankymmentä prosenttia vihollisista kärsimättä lainkaan tappioita.

Juuri kun hänen miehensä olivat asemissa, hän näki kiikarilla, että kymmenen kuraisen henkilöauton kolonna täynnä serbisotilaita kaarsi pääkadulle, joka johti suoraan kaupungin torille.

Kun hän oli aiemmin seurannut autoja satelliittikuvista, ne olivat olleet matkalla kaupungista poispäin ja ohittaneet jo Leshakin. Jostakin syystä ne palasivat nyt, ja hänen kommandoryhmäänsä odotti nyt moninkertainen riski, jos he halusivat estää teloitukset.

Silti hän antoi Markille käskyn ampua pyöveli. Kuului pamaus, luoti meni suoraan miehen pään läpi ja verta roiskui nojatuolin selkämykselle.

Serbien keskuudessa puhkesi täysi kaaos, ja kolmessakymmenessä sekunnissa Jasminin ryhmä oli tehnyt vaarattomaksi yli puolet heistä.

Hänen sydämensä hakkasi lujaa, adrenaliini hyökki vereen, ja hänen ajatuksensa juoksi jäätävän terävästi.

Kolme rynnäkkökiväärein aseistautunutta miestä piileskeli tiilimuurin takana.

Jasminin M240 nytkähti, luodit nakuttivat rivin reikiä muuriin ja sen takaa leijui vaaleanpunertava veripilvi.

Kymmenkunta sotilasta oli häipynyt raatihuoneeseen. Ovi oli raollaan ja keikkui edestakaisin.

Pojat olivat heittäytyneet matalaksi tulitaistelun alkaessa ja nousivat nyt kun äkkiä tuli hiljaista. Pelloissaan ja sekavina kaikki

perääntyivät torin viereiselle kujalle. Laiha poika piti itkevää pikkuveljeään kädestä.

Raatihuoneen ovi avautui, ja serbijoukkojen sotilas astui ulos, lähti seuraamaan poikia ja irrotti samalla käsikranaatin sokan. Nikon tarkkuuskivääri laukesi Jasminin vieressä, ja sotilas sai osuman päähänsä. Hän kaatui suoraan vatsalleen ja jäi makaamaan liikkumatta, kunnes kranaatti räjähti ja ruumis katosi tomupilveen.

Pojat lähtivät juoksemaan kujaa pitkin kohti laaksoa, ja Jasmin ampui raatihuoneen oven ja ikkunaluukut hajalle, jotta he saisivat aikaa juosta kauemmaksi.

Kun pojat olivat menneet, hän vilkaisi pikaisesti oikealle. Serbialaisten apujoukkojen autot olivat pysähtyneet, peruuttaneet ja vaihtaneet reittiä. Ne kääntyivät pois pääkadulta ja jatkoivat kovaa vauhtia ylös mäkeä, jota pitkin pääsi hänen ryhmänsä selustaan. Heillä oli selvästikin radioyhteys johonkuhun, joka näki heidät ja tiesi missä he piileksivät.

Sekä Mark että Vincent olivat haavoittuneet lievästi tulitukessa. Kohta tilanne olisi jo vaikea pitää hallinnassa. Jasmin määräsi Larsin ja Nikon antamaan tulitukea, sillä välin kun muut menisivät suojaan vanhan kirkon taakse. Hän tajusi, että kaksikko jäisi erilleen muista, mutta muuta vaihtoehtoa ei ollut. Itse hän pomppasi pystyyn, taittoi jalustan auki ja kävi vatsalleen makaamaan. Niin kauan kuin ammukset vain riittivät, hän estäisi autoilla tulleita sotilaita etenemästä.

Veren adrenaliini sai sormet vapisemaan, kun hän sääti tähtäintä.

Jasmin pystyi ampumaan talojen seinien suuntaisesti kokonaisen korttelin matkalta, mutta hänellä ei ollut mitään mahdollisuuksia suojautua takaapäin tulevilta hyökkäyksiltä. Juuri nyt hän välitti vain siitä, että hänen ryhmänsä pysyisi hengissä, kunnes brittiläiset apujoukot saapuisivat paikalle.

Hän huomasi, että Mark ja muut miehet pääsivät kirkolle sillä aikaa kun hän tulitti. Yksi serbisotilas ryntäsi heitä kohti hiekan-

värinen rynnäkkökivääri kädessään, hän osui miestä vartaloon ja ampui sitten ruosteisen mopon hajalle seinää vasten.

Jasmin kuuli huutoja selkänsä takaa, mutta hänellä ei ollut aikaa kääntyä. Suojatakseen miehiään hän ampui edelleenkin pitkin seinien viertä. Säleet vain sinkoilivat ikkunaluukuista, ja talon nurkasta esiin työntyvä kulmakivi meni säpäleiksi. Hän tulitti tulittamasta päästyään sulkeakseen vihollisen talojen väliin. Hän ampui ja tunsi aseiden potkut koko ruumiissaan, metallin kuumuuden ja ruutikaasujen katkun. Hiki valui hänen silmiinsä ja laukaukset soivat korvissa. Jasmin tunsi kuinka hänen sormensa puutuivat, ja äkkiä selässä poltteli outo kipu.

2

Jasmin Pascal-Anderson heräsi narkoosista Országos Orvosi -sairaalassa Budapestissa. Hän erotti ikkunan ääressä ihmishahmon ja tajusi, että se oli Mark. Hän yritti puhua muttei saanut vielä ilmoille pihaustakaan. Markia oli vaikea erottaa silmissä värjäyvästä piikikkään valokehän keskeltä. Mark oli tuonut hänen toisen korvakorunsa, hän istahti sängynlaidalle ja sanoi jotain mitä hän ei ymmärtänyt, taputti häntä poskelle ja kiinnitti pienen helmen hänen vasempaan korvannipukkaansa. Hän tarttui heikolla otteella kosteaan happinaamariin, otti sen kasvoiltaan ja hengitti nopeasti.

”Kuolema ei toimi kunnolla”, hän sai sanotuksi yskien.

”Jasmin, sinä elät, sinä et ole kuollut”, Mark kuiskasi ja yritti hymyillä.

”Ihmiset jonottavat satamassa päästäkseen veneillä pois”, hän puuskutti. ”Punaisia lyhtyjä on joka puolella, kaikki kyltit ovat kiinaksi, minä en tajua... kaikki on jotenkin vialla, minä en tajua...”

”Kyllä se siitä”, Mark rauhoitteli.

Sairaanhoitaja tuli huoneeseen ja kysyi Jasminilta englanniksi hänen vointiaan, vilkaisi hänen hapensaantiaan ja sydämen EKG-käyrää. Jasmin katsoi Markia silmiin mutta samalla tuntui siltä kuin hän olisi katsonut suoraan sisäänpäin, omassa päässään vellovia lajittelemattomia kuvia.

”Lääkäri tulee kohta sinua katsomaan”, hoitaja selitti ennen kuin lähti.

”Triadi on ihan joka puolella”, Jasmin jatkoi ja taisteli pidätelläkseen itkua. ”Näin kuinka he veivät lapsen vanhemmiltaan.”

”Kuulin kyllä mitä sanoit, mutta...”

”Siellä ei ole oikeutta”, hän sanoi ja sormeili kaulakuoppaansa. ”Minä näin kaiken, seisoin laiturilla, näin Nikon nousevan laivaan, voi Luoja...”

”Nico on kuollut, Jasmin”, Mark sanoi ja hyväili hänen kättään.

”Niinhän minä sanoin, minä näin hänet satamassa.”

”Larskin on kuollut.”

”Luoja”, Jasmin itki ja käänsi kasvonsa pois.

”Olet nähnyt unta kaikenlaisista inhottavista...”

”Minä en jaksa, en jaksa”, Jasmin huusi kyyneleet silmissä. ”Me olemme pilanneet tuonelan, se ei toimi, siellä ei ole oikeutta, me pilaamme kaiken...”

Hän vaikenä mutta hengitti yhä nopeasti, kun lääkäri avasi oven ja saapui huoneeseen. Jasminin syke nousi, veren happipitoisuus laski ja dreenausletku täyttyi verestä.

Lääkäri pysähtyi hänen kohdalleen ja sanoi, että hän kyllä selviäisi, että hänellä oli ollut onnea, ja kertoi sitten ampumahavasta ja kiireisestä leikkauksesta.

Luoti oli osunut selän isoon latissimus dorsi –lihakseen läpäistyään yhdennentoista kylkiluun, vahingoittanut paksusuolta ja poistunut vatsan läpi. Hän oli menettänyt paljon verta, mutta leikkaus oli sujunut hyvin eikä hänelle jäisi pysyviä vammoja.

”Jos olisit saapunut viisi minuuttia myöhemmin, mitään ei olisi ollut tehtävissä”, lääkäri selitti, ja hänen katseensa oli hyvin vakava. ”Jouduit verenvuotošokkiin, kun nukutimme sinut, ja sydämesi oli pysähtyneenä minuutin ja neljäkymmentä sekuntia.”

Kotiin palattuaan Jasmin sai hoitoa Tukholman kriisi- ja traumakeskuksessa. Hän istui nuhjuisen vastaanottoaulan vaaleanvih-

reällä sohvalla täyttämässä pakollista lomaketta, jolla hänen oli määrä kertoa itsestään ja ongelmistaan. Kun hän pääsi kohtaan, jossa hänen piti kertoa kokemuksestaan, kynä pysähtyi siihen paikkaan.

Kuvat siitä mikä tuonpuoleisessa odotti humahtivat Jasminin lävitse. Huulia alkoi pistellä ja hänen oli vaikea hengittää, kun hän muisteli kaikkea väkivaltaa pimeässä satamassa, jonottavia ihmisiä ja dieselin hajua.

Hän vei vapisevan kätensä suun eteen ja muisteli, kuinka oli nähnyt Nikon häipyvän katse maahan luotuna ruosteisen proomun kannelle.

Nojatuolissa häntä vastapäätä istui nuori nainen, jolla oli samanlainen lomake. Nainen kirjoitti hitaasti, ja kyyneleet valuivat pitkin arpisia poskia tummiksi raidoiksi hänen hijabilleen.

Jasmin nielaisi syvään, katsoi uudelleen kohtaa jossa kysyttiin siitä mitä hän oli kokenut, ajatteli jättää sen tyhjäksi mutta muutti mieltään ja kirjoitti ”minä kuolin”.

Kolmen kuukauden ajan hän sai antipsykoottisia lääkkeitä psykoosinkaltaiseen harhakuvitelmaan siitä että hän olisi oikeasti käynyt tuonelassa. Mark oli koko sen ajan hänen tukenaan. Lääkityksestä luovuttiin asteittain, mutta hän kävi marraskuuhun asti kognitiivisessa psykoterapiassa.

Jasmin hymyili kärsimättömästi, kun hänen valkohapsinen psykologinsa toisti, että hänen hallusinatorinen unensa johtui Socanicassa käydyn tulitaistelun aiheuttamista traumaattisista kokemuksista. Se oli täysin luonnollinen puolustusmekanismi. Muistikuvat kiinalaisesta satamakaupungista juonsivat juurensa kommandoryhmän kiinalaisen uudenvuoden juhlinnasta, ja laiturilla jonottavat ihmiset olivat mentaalinen heijastuma pojista, jotka odottivat teloitusta.

”Tai sitten olen kertonut sinulle jotain mikä voi pelastaa sinut kun kuolet”, Jasmin vastasi.

Pohjois-Kosovossa käydystä tulitaistelusta tehtiin sisäinen tutkinta. Raportissa päädyttiin siihen tulokseen, että Jasmin oli

osoittanut poikkeuksellisen etevää johtajuutta. Hän oli estänyt verilöylyn ja pelastanut suurimman osan kommandoryhmästään tehtyään raskaan päätöksen jäädä strategisesti tärkeään paikkaan yhden taistelijaparinsa kanssa. Hänelle myönnettiin NATO Meritorious Service Medal, mutta hän kieltäytyi vastaanottamasta mitalia eikä osallistunut seremoniaan.

Samaan aikaan kun hänen toiminnastaan jaettiin palkintoa, hän oli hotellihuoneen sängyssä. Hän istui hajareisin kuntosalilla tapaamansa miehen päällä. Mies muistutti vaaleine hiuksineen Niccoa, ja oli outoa ja kiihottavaa tuntea hänet sisällään.

Jasminin punainen kihara tukka hapsotti ja katse oli lasittunut unen puutteesta. Hänen pisamansa näyttivät kelmeiltä kuin pienet leivänmuruset hehkuvilla kasvoilla. Vasen poski helotti punaisena hangattuaan parransänkeä vasten.

Iso sänky oli liukunut irti seinästä, ja Jasmin näki kuinka pistorasian päälle ja yölamppujen johdoille oli kertynyt pölyä.

Ei hän kovin usein päätynyt hotellihuoneeseen miehen kanssa, mutta välillä se oli tarpeen. Ohimenevä läheisyys ja sitä seurannut tyhjyys saivat hänet tuntemaan itsensä todelliseksi.

Hän tiesi ettei tapaisi tätä miestä enää koskaan, koska ei kestänyt olla tekemisissä sellaisten ihmisten kanssa, jotka eivät pystyneet ymmärtämään mitä hän ja hänen miehensä olivat joutuneet kokemaan tuona leppeänä talvipäivänä Pohjois-Kosovossa.

Jasminilla oli ollut onnea, ampumahaava oli parantunut nopeasti ja ulostuloaukon arpi oli sittemmin vaalentunut, siitä tuli vionon vaaleanpunertava, ja lopulta se näytti ruusun terälehdeltä.

Varsin pian hän tajusi, että häntä pidettäisiin psyykkisesti sairaana, jos hän puhuisi satamakaupungista. Jotkin totuudet täytyi vain pitää omana tietonaan.

Hän muutti Markin luo, yritti auttaa arjen askareissa mutta kuljeskeli enimmäkseen hänen talossaan säkkimäisessä neulepuserossa, joka roikkui lantiolta, ja vaalennetuissa farkuissa, jotka oli tallattu kantapäistä riekaleiksi.

He aloittivat seksisuhteen, ja sitä seuranneesta ajasta hän muisti jälkeensä vain ohimeneviä välähdyksiä pöytään kopautetuista tequilalaseista, tšekkiläisestä oluesta ja Eminemin jumputuksesta, vieraista jotka toivat kukkia naapurien kukkapenkeistä, ahdistuksesta ja särkytableteista, rasvaisen tulipallon lailla kihisevästä grillistä ja kännisestä seksistä Markin kanssa sängyssä rypistyneillä lakanoilla, mahallaan nahkasohvalla, keittiön lattialla tai kasteisella nurmikolla järven rannalla.

Kerran häneltä jäivät kuukautiset tulematta. Hän ei juuri ajatellut asiaa, mutta parin viikon päästä hän kävi ostamassa raskaustestin.

Kun Jasmin näki sinisten viivojen ilmestyvän näkyviin, hän melkein lakkasi hengittämästä. Hän huuhteli kasvonsa jääkylmällä vedellä, istahti vessanpöntön kannelle ja hymyili itsekseen.

PLAYGROUND

Kun sydän lakkaa lyömästä,
kamppailu vasta alkaa.

Joona Linna -sarjan luoja Lars Kepler johdattaa
lukijat täysin uusille jäljille. **PLAYGROUND** on
trilleri, jossa pelataan julmaa peliä siitä,
kuka saa palata elämään.

”Painajaismainen tunnelma pitää
otteessaan loppuun saakka.”

SMÅLANDSPOSTEN

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 185770

84.2 | ISBN 978-951-31-8577-0

